

Juttathatunk is az intenzívebb gazdasági munkálatok megindításával az új nemzedéknek is. Sőt kell is számítaniuk az új nemzedékre, mert Magyarország olyan zűrzavaros állapotba jutott, amelyből és több embert köthet le és est a gazdasági hasznát, amely egyszerűsített munkái és politikai megerősödésünk biztosítja, elmulasztjuk, ha nem állhatunk elő megfelelő mennyiségű munkaerővel.

A magyar fajra nézve pedig éppen nem könnyű, sőt bizonyos tekintetben, legalább is belátható időn belül kárral járna, ha a jövőendő nagyobb arányú munka végzésére ismét idgenből kellene embereket toboroznunk, a kiknek zsave lelke nincs ideköltve, a kik megtagarított keresményükkel bizonyos idő múlva odább állanak és így még gazdaságilag sem gyarapítják megfelelő mértékben az országot.

Hogy kell élnünk aratásig.

Igy tél utolján, tavasz kezdetén, még békeidőben is meg lehetős nehéz gondot okozott okozni ez a minden évben vissza kerülő töprengő kérdés: Hogy leszünk ki új?

Mennyivel aggodalomkeltőbb ez a felsóhajtás most, mikor a megszokott, rendezettségű állapoton felül még a háborus időkkel mindenhol együttjáró inséges napok réme is ijesztetet bennünket.

Pedig hát nem kell megijednünk. A hogyan kitéleltünk eddig — bátran ki mondhatjuk minden nagyobb nyomorúság nélkül: — azoképen, merjük állítani hogy Isten segítségével, ha nem is zsiros nagy jólétben, de éhség, koplalás nélkül kibíratjuk aratásig, ha magunk is úgy akarjuk, ha mindenki akarja, ha minden itthonmaradt ember a nap minden óráján ehhez a szigorú parancshoz igazodik: Ezt az országot, ennek az országnak a népét sem időjárásnak, sem semmiféle ellenségnek kifehezteni nem szabad! Ebben az országban meg kell hogy legyen mindenkinek a maga mindennapi kenyere. Nem sok, csak éppen amennyi szükösen elég. Minden étkezéshez egy-egy karéjka.

A hogyan hadbavonult véreinknek csak egy jelszavuk van: „Győzünk kell!” — és Hindenburg, e minden idők legrosszabb hadvezére, bizást állítja, hogy győztünk is, mert nekünk jobb az idegrendszerünk, mint az ellenségeinkké: ugyanazt az itthonmaradt dologtevő népek pedig szűzben arra lezzen gondja, hogy a megélhetés tépelődéseitől senki se maga, se más, el ne veszítse a fejét. Mindenki akarjon élni s akarja, hogy a szomszédja is éljen. Tehát csak akarat kell. Nagyon erős akarat. Száítsa mindenki egy a más, hogy mindenkinek meglegyen a mindennapi kenyere. Hogyan kell ezt akarni?

Erre is Hindenburg vesér acélidegetett nemzetettől vehetünk példát.

A németek törvényvel, hatósági és társadalmi intézkedésekkel rákényszerítik önmagukat a szigorú takarékosagra, beosztják a készleteket úgy, hogy a kinek merőben áras is a kamarája, Németországban még az sem fog éhezni. Lesz mindenkinek kenyere. Bizony nem fehér, de lesz.

Bjárta a német sájtót mostanában egy csudálatos szép írásmű, mely valóságos himnusza, tizparancsolata és kiskatéja e sardon katonás kiáltásnak: „Muzikj Kenyernek lenni!”

Kivonatosan így szól ez az írás:

Németország (mondhatjuk: Magyarország is) egy erős ellenséges világgal áll szemben, a mely meg akarja őt semmisíteni. Diadalmas dicső seregeinket nem tudja letépni. Hát, mint egy ostromlott várat, ki akar bennünket éheztetni: Ez sem fog neki sikerülni.

Miért nem? Azért, mert elég kenyérmag van az országban, hogy aratásig kibírja a lakosság. Csak nem szabad prédálni, pazarolni.

Ne etessétek marháitokat a kenyérnek gyümölcsével.

Takarékoskodjatok a kenyérral, hogy ellenségeink kaján reménye szegyénné váljon.

Legyetek tisztelattal a kenyér iránt. Akkor mindig lesz belőle nektek, akármeddig tart is a háboru. Erre neveljétek gyermekéteket.

Ne vessetek meg egy darab kenyéret sem azért; mert már nem friss. Ne meletetek egy kéréjjal se többet a kenyérből, mint a mennyit éppen enni akartok.

Gundoljatok mindig katonáinkra, akik sokszor az őrhelyen, vagy a lövészárokban boldogok volútnak, ha tarisznyájukban volna a ti elprédált kenyéruarabátok.

Egyék mindenki hadikenyéret, éppen úgy táplál és éppen úgy jól lehet vele lakni, mint a másikkal.

A krumplit mindig hámosatlannal főában főzöttek. Ezzel sokat spóroltok. Az előzőleg nyersen hámosott krumpliból sok enyiváló réss elpocékolódik.

Ne dobjátok szemétre az ételmileket. Gyűjtsétek össze, jó lesz takarításnak. Ha magatoknak nincs tábszűzögetek: adjátok a takarmányanyagot annak, a kinek van.

Ezek a legprózalabb dologról, itt ott zinte költői lendülettel megirt gyakorlati tanácsok, kell, hogy Magyarország népének is minden rétegében elterjedjenek s e komoly nagy időben mindenkinek szinte vérbe oltódjanak.

Ezekhez az érchevénál és minden iskolában megtanítandó való szavakhoz még, a mi speciális viszonyainkhoz képest még a következő jóindulata tanácsokat függesztjük:

Szoktassa mindenki magát és családját a kulturáliszt használatához. Ebből is lehet izléses ételt főzni. Csak tudni kell a módját. Gazdaasszonyaink tanulják el egymástól a készítés titkait.

Lélekbe írott törvény legyen, hogy gabonát forgalomtól elvonni: haszárulás!

Jó, ha egyes tehetősebb vagy előrelátóbb családok még kellő időben szakszámra raktározta el lisztet éléskamráikban Amde, a kiknek ilyen lisztartalékaik vannak, ne kövessék el azt a kapzsiságot és lelkiismeretlenséget, hogy bár odahaza van elegendő lisztkészletük, mégis a boltokban vásárolnak.

Ezzel, hogy nem az otthon való lisztet használják, csökkentik a forgalomban levő mennyiséget s valósággal kivesszik a szegényebb nép szájából a kenyéret, a kik kizárólag csakis a boltokban való vásárlásra vannak utalva.

Ne csak az imádság tartson tehát fenn minket, hogy add meg Uram mindennapi kenyérünket, hanem erős akaratunk mi is arra törekedjünk, hogy mindenkinek meglegyen a mindennapi kenyere.

Ilyenképpen minden támogatásunk küli meg fogunk élni aratásig.

figyelmét. A szép amerikai hölgy szótala mint egy ellenállhatatlan magnetot vonzatva onkénytelenül: és Anderson érdekel nézte át a vondekkönyvet.

Az „asztal” szerepet játszik a hallóletben, elegáns nyaralóknak ezek az asztalok meghódításra váró erős sziklavarak. Meg kell nyerni mindazoknak érdeklődését, a kik már bejutottak oda, de ha már megismerték, sőt elismerték: az etököl haliban megtalálja a vendég a komoly finom élvezetet.

Volt valami, a nagy művészhöz, a mi szinte magához ragadta a tekintetet, önkénytelenül a tengerre kellett gondolni, a nyugodt, csendes tengerre, melynek sima felszín alatt, hatalmas erők szusznyadnak. De hát nem érdekes a tenger az ő titokzatos mélységével?

Az est néma volt, édes illat a levegőben. A hall termei fényesen hivallgítva voltak: a peronra menők az első, a kit megpillantottak Anderson volt. Ott állt, a szép amerikai hölgy asztalánál beszélgetve. Ragyogó szellemmel, szinte ellenállhatatlannul. Mindent elhomályosított, mint mikor a nap felkel az égen. Mindenki csodálta. Az volt a mi lenni akart, uralkodó. Kitért a szellemét, megmutatta, hogy más a hatalom. Kültői lendülettel mondta el impresszióit, hallgatóit elbájolta mikor a nő

zítője megállapította, hogy igazan szép nőzet csak a magyar származású holgyek között találni.

Elmonda, hogy többször járt Magyarországon, s ezt az előszertetet a svéd származású művész meg onné hozta magával, a hol hosszabb ideig utazott és a hol a földkerekség legszébb nőit láthatta. Mintha egy megkaplan bájos költeményt szavalna, úgy beszélt az Észak hidez világában született művész, a magyar nőkről. Bizseri, hogy a magyar nő barna és sötét szeme mint a napugár: éltető, melagétól egyaránt jutott a boldognak és eszenvedőnek!

Mr. Anderson ön páratlan! mondá neki a szép amerikai hölgy, elragadtatva.

A művész a szép hölgynek szentelte magát, kizárólag vele társalgot. Lilihez keveset közönyös dolgokról szól: azt is csak ritkán. Mindig előékeny udvarias volt és nagy figyelmet tanusított iránta és ha alkalma volt komolyan beszélt vele. Lili a nagy társaság kösepette nyugodt maradt, tartózkodó volt. Vidam hangulatban ott állt és Anderson tekintete bámulattal követte a finom kis ujakat, melyek egy alumbura rajzoltak.

Képelete személyeit követe rendkívüli könnyűséggel egy vitorlás bárkát próbált megörökíteni, az örökbe mozgó fodros hullámok végtelenség.

Hirdetéseket felvesz a kiadóhivatal

Small text at the bottom of the page, likely containing publication information or a notice.

11 Die im Jahre 1899...

Die im Jahre 1899...

11

11

Die im Jahre 1899...

11

Die im Jahre 1899...